

[Ivar Nørgaard]

Vi har forstået, som ministeren også gav udtryk for, at regeringen selv betragter det som én samlet pakke. Derfor kan vi ikke tage endelig stilling til EPS, før regeringen kommer med en indstilling om de andre emner. Vi går ud fra, at regeringen ikke ønsker et egentligt forhandlingsmandat på markedsudvalgsrådet på fredag og derfor heller ikke vil tage endelig stilling på udenrigsministermødet mandag-tirsdag, men det vil jeg gerne bede udenrigsministeren om at bekræfte her på talerstolen.

Jeg skal til slut på det radikale venstres og socialdemokratiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget fastslår, at grundlaget for Danmarks stillingtagen til forslag fra regeringskonferencen er dagsordenerne af 28. maj 1984 og 23. maj 1985, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden, jeg forstår på socialdemokratiets og det radikale venstres vegne, om end det ikke tydeligt fremgår af det, jeg har fået overrakt: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Kent Kirk (KF):

De sidste 13 år har været vanskelige år for EF-samarbejdet. Den manglende politiske vilje i flere af medlemslandene til at leve op til traktaterne har været åbenbar. Man kan selvfølgelig overveje, hvad årsagen er til dette, om det er den økonomiske tilbagegang i 1973, Vesteuropa oplevede, eller det er udvidelsen af Fællesskabet fra de seks til de ni. Det er klart, at udvidelsen, flere deltagere i samarbejdet, har gjort samarbejdet vanskeligere, det er sværere at opnå enighed.

Nu står Fællesskabet over for en ny udvidelse, fra 10 til 12 medlemslande, og der hersker ingen tvivl om, at vi fra konservativ side er glade for at få Spanien og Portugal ind i Fællesskabet, men vi er også opmærksom på, at det vil vanskeliggøre samarbejdet.

Specielt virkeliggørelsen af det store hjemmemarked har lidt under de vanskeligheder, der har været i EFs beslutningsproces. Hvad har det kostet Fællesskabet? Hvad har det

kostet forbrugerne, skatteyderne og producenterne, at vi ikke har været i stand til at gennemføre det store fællesmarked? Der ligger mange beregninger på det. Bl.a. har direktøren for London Business School, James Ball, og den franske økonom Michel Albert beregnet, at alene grænsekontrollen koster forbrugerne i Fællesskabet ca. 100 mia kr. om året.

Det var en klar forudsætning for mange af os, der sagde ja til medlemskabet af fællesmarkedet i 1972, at vi skulle arbejde på at få virkeliggjort dette marked som ét stort hjemmemarked. Et produkt produceret i Danmark skulle være lige så nemt at afsætte i et andet medlemsland, som det skulle være at afsætte på det danske marked. Men danske virksomheder har igennem årene oplevet, at dette ikke har været tilfældet. Forskellige former for godkendelsesprocedurer, forskellige former for tekniske regler i de enkelte medlemslande har vanskeliggjort salget af danske produkter. Man kan nævne eksempler som Jutlandiadøre. Man kan nævne eksempler som danskproducerede køleskabe, der skulle afsættes på det franske marked, videomaskiner, hvor de franske myndigheder krævede, at de skulle fortolkes ved ét toldsted oppe i bjergene. Fødevarer, der skulle sælges til Italien og Grækenland, har været udsat for forskellige former for handelshindringer.

Alt dette har betydet, at danske virksomheder har haft sværere ved at konkurrere, har haft sværere ved at udnytte det store marked, og det har også betydet, at det har kostet danske arbejdspladser. Man er enige om i fagforeninger og i arbejdsgiverforeninger, at denne mangel på et stort hjemmemarked har kostet arbejdspladser og har kostet dansk konkurrenceevne.

Det er den ene side, den danske konkurrence på det europæiske marked.

Den anden side er den europæiske industris situation i forhold til udviklingen i Japan og USA. Der er ingen tvivl om, at de ressourcer, vi har til rådighed i Europa, bør bruges på at styrke den teknologiske udvikling i stedet for på tåbelige grænsekontrolforanstaltninger o.lign.

Derfor finder vi i det konservative folkeparti, at det har været nyttigt at forsøge at gøre status over samarbejdet. Vi finder, det har været positivt, at regeringerne i medlems-